

Dolfijn

Buitelend en duikelend door het leven



Bij het dolfijnen, denken we meestal aan de tuimelaar dolfijn ('Flipper'). Dat zijn de dolfijnen die zo mooi kunnen springen en andere kunsten kunnen maken. Tuimelaartjes zijn daarom ook vaak in dolfinaria te zien.

Maar naast tuimelaars bestaan er nog zo'n 35 andere soorten dolfijnen. Soorten verschillen van elkaar in kleur en grootte. Sommige dolfijnensoorten hebben ook een heel herkenbare eigen vorm. Wij beschrijven hier verder de tuimelaar dolfijn.

Zeezoogdieren

Dolfijnen zijn zoogdieren, zeezoogdieren om precies te zijn. Ze baren dus levende jongen, die ze zogen met moedermelk. Ze halen adem met longen, dus niet met kieuwen en ze zijn warmbloedig. Wat raar is, is dat zoogdieren meestal behaard zijn en dolfijnen zijn dat niet. Ze hebben alleen voor hun geboorte en vlak erna wel haren op hun snuit gehad.

Andere zeezoogdieren zijn zeehonden, zeeleeuwen, walrussen en walvissen.



Uiterlijk

Tuimelaars worden 2 tot 3 meter lang. Ze wegen 200 tot 300 kilogram. De vorm van hun lijf is zeer gestroomlijnd. Verder zijn ze heel gespierd. Door die mooie vorm en al die spieren zwemmen ze ontzettend snel. Ze hebben ook een gladde huid, dat helpt nog extra. Haren op hun lijf zouden alleen maar afremmen. De spieren in hun staart zorgen ervoor dat ze zo hoog kunnen springen.

Dolfijnen hebben 3 soorten vinnen. Hun staartvin helpt bij het snelle zwemmen en hoge springen. Hun rugvin zorgt ervoor dat ze stabiel in het water liggen, zonder 'omtuimelen' zeg maar. En met hun twee borstvinnen kunnen ze sturen.



Schutkleur

Tuimelaars hebben schutkleuren.

Hun rug is grijs. Als je van boven water op ze neerkijkt, lijkt die kleur heel erg op de kleur van het zeewater om hen heen. Hun buik is wit. Dieren die onder ze door zwemmen en naar boven kijken, kunnen ze daarom moeilijk zien. Als je van onder water naar de lucht kijkt, lijkt die namelijk heel licht, bijna wit.



Ademhalen

Dolfijnen hebben geen neus om mee te ruiken. Onder water ruiken gaat niet, dan stroomt je neus vol water. Maar ze moeten wel adem kunnen halen. Dat doen ze niet met hun bek, maar met een blaasgat op de kop.

Dat blaasgat kunnen ze onder water heel goed dicht houden. Als ze boven water komen, openen ze dat blaasgat en halen adem. Ze komen regelmatig boven om adem te halen, want ze zijn geen vissen en hebben dus geen kieuwen om zuurstof mee uit water te filteren. Een dolfijn kan ongeveer vijftien minuten onder water blijven. Sommige dolfijnen zelfs een uur!

Omdat ze tussendoor adem moeten kunnen halen, slapen ze nooit een aantal uren aan één stuk, zoals wij 's nachts doen. Ze slapen lichter en met slechts één hersenhelft tegelijk. Er is dus altijd een hersenhelft wakker die op tijd doorgeeft: ademhalen!

Zintuigen

Dolfijnen hebben goede oren én ogen. Hun oren zijn kleine gaatjes aan de zijkant van hun kop. Daarmee horen ze tonen, die voor onze oren veel te hoog zijn.

Dolfijnen maken ook geluiden, onder andere met het blaasgat bovenop hun kop. Die geluiden horen ze van elkaar ook op heel grote afstand. In water komen geluiden veel verder dan door de lucht. Zo kunnen ze op hun eigen manier met elkaar praten.



Hun ogen zijn zo gemaakt dat ze én onder water én boven water heel goed kunnen zien. Ze hebben geen wazig beeld als ze water in hun ogen krijgen. Ze kunnen zelfs met één oog naar voren kijken en met de andere naar opzij of naar beneden. Probeer dat maar eens, dat krijgen wij niet voor elkaar.

Voedsel

Tuimelaars hebben ongeveer 90 tanden in hun bek. Dat is niet om mee te kauwen, maar om vis te vangen en goed in de bek te leggen. Daarna slikken ze hun maaltje in z'n geheel door. Dat maaltje bestaat bijvoorbeeld uit: haring, makreel, wijting, sprout of inktvis, wel 6 tot 8 kilo per dag!

Opvang

Er spoelen nogal eens dolfijnen aan op het strand.

In onze omgeving zijn het voornamelijk bruinvissen.

Het Dolfinarium heeft een opvangcentrum voor deze dieren,

SOS Dolfijn. Bruinvissen en dolfijnen die in Nederland,

België, Duitsland of Frankrijk op het strand terechtkomen, worden naar het opvangcentrum gebracht. De eerste levende bruinvis kwam in 1971.

SOS Dolfijn vangt en verzorgt de gestrande dieren. Als de dieren weer helemaal hersteld zijn en ze zichzelf kunnen redden, gaan ze weer terug naar zee.

Dolfijnen kunnen ongeveer 40 jaar oud worden.

